

[Hartel.]

Jeg vender mig saa til den socialdemokratiske Finanslovsordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der — det staar Sp. 75 — fremførte følgende Udtalelse:

„Det er jo let nok at hidse Landbrug og Industri, at hidse Land og By op mod hinanden; det er der nok; der gør, og vi har jo en hel Forening her i Landet alene til dette Brug, L. S. Den har ogsaa i Sommer givet et af sine sædvanlige Bidrag, som ganske anstaar denne Forening til gamle Resolutions Bøvearelse.“

Om denne sidste Passus skal jeg først bemærke, at fordi man selv i rask Tempo er optaget af at revidere og kassere gamle Anskuelser, saa kan man godt vise det Storsind ikke at blive bitter, fordi andre formaar at fastholde deres, og L. S. blev i sin Tid dannet som en faglig Organisation til Værn for Bondestandens økonomiske Interesser og samfundsmæssige Position som ligeberettiget med andre Grupper af Befolkningen, og det skete paa et Tidspunkt, hvor Samfundet var stærkt klassedelt, opdelt i Grupper, der gennem deres Organisationer delvis stod med Front mod hinanden. Den danske Bonde, som var liberalistisk indstillet og gerne vilde være tro mod sin Fortid, havde vanskeligt ved at indstille sig efter disse nye Forhold, og han har ogsaa maattet betale Prisen for, at han har udsat denne nye Indstilling saa længe, men det lykkedes omsider at bryde Fordom og gammel Vane og faa Organisationen dannet og faa Bondestanden nyorienteret. I hvor høj Grad netop dette Arbejde er lykkedes, ja, det kunde det ærede Medlem maaske ikke vide, da han talte hin 12. Oktober her i dette høje Ting, men efter Sejren i Skudshale-Sagen, hvor hele Landbruget var rede til at anvende L. S.-Metoder, kan det ærede Medlem vel ikke uden at benægte Fakta skjule for sig selv og andre, at det, L. S. er gaaet ind for, har bestaaet sin Prøve med Glans. At Landbrugernes Sammenslutning i et Samfund, der skilter med Planøkonomi, har lært Landmændene at kræve Produktionsprisen for deres Frembringelser, kan dog ikke være nogen Forbrydelse, end mindre at Organisationens Tilhængere i et Land, der ledes af Socialdemokrater, forlanger Hjem og Arbejdsplads fredet, saaledes at ingen drives bort, førend det er godtgjort, at hans Fattigdom skyldes Uduelighed og Dovenskab og ikke Forhold i Samfundets Indretning og Opbygning, som han aldeles ikke har Ansvaret for eller paa nogen Maade har været med til selv at forvolde. Det Standpunkt har Landbru-

genes Sammenslutning indtaget paa dette Omraade, og jeg mente i sin Tid, at der var ingen, hos hvem det var lettere at vinde Godkendelse deraf end hos Socialdemokratiet. At L. S. har udarbejdet omfattende Planer til Omlægning af Landbrugets Produktion, saaledes at betydelige Valutabeløb kan spares til anden samfundsmæssig Anvendelse, kan dog næppe være en Brøde i de socialdemokratiske Magthaveres Øjne, og det saa meget mindre som Statsministeren jo har nedsat en særlig Statskommission med det som en af sine Opgaver at finde Veje for Valutabesparelser og større produktionsmæssig Uafhængighed i det danske Samfund.

Hvis det endelig er Alvor for Socialdemokratiet med Ønsket om forbedrede Kaar for Landarbejderne, kan det ikke være det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ubekendt, at netop L. S.-Landmændene Gang paa Gang har udtalt ikke alene deres Sympati herfor, men deres Vilje til at gennemføre Lønforhøjelser og andre Forbedringer i Landarbejdernes Kaar, men Forudsætningen er ligeledes den ofte udtalte, at Landbruget har Midler til at betale disse Forbedringer med, og det burde være in confesso i Dag, at disse Midler ikke er til Stede. Intet viser det bedre end en Opgørelse over Gældsforholdene, som er foretaget netop paa Statsmagtens Foranledning, og som giver et uhyre trist Billede af Forholdene inden for dansk Landbrug i Dag.

Og hvad er det saa for en Paastand at fremsætte, at L. S. forgiffter Forholdet mellem Land og By? Ikke et Ord i Bondestævnets Resolution har Brod mod Bybefolkningen. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med en Oplæsning af denne Vedtagelse, men den ligger her for mig, og den er tilgængelig, selvfølgelig ogsaa for det ærede Medlem. Det er rigtigt, som jeg siger, vi udæskede ingen. Derimod var det vel egnet til at krænke Landbostandens Titusinder, der mødte ved Bondestævnet, naar Odense By, der pligtskyldig havde flaget ved Statsminister Staunings Arbejder- og saakaldte Bondestævne, for de 99 pCt.s Vedkommende i det mindste lod Flagstængerne staa tomme, da 60 000 Landmænd samledes i Odense By. Det var saa malplaceret, at endog Odense Turistforenings Formand ved Bondestævnet offentligt beklagede dette Forhold. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch maa derfor give sine Ord en anden Adresse, medmindre de skal forstaaes som en Art forsinket Motivering for Statsradiofoniens Vægning ved at transmittere Bondestævnet. Det